

Leto 1926/27

Junij

Glas od zgoraj.

Zdaj je življenje vsepovsod okoli nas: kostanji dehté v binkoštni sreči. Kot bele in rdeče voščenke so njih cvetovi. Sladak je ptičic spev, in pestro pretkane so visoke trave. Te dni pojdete, šolarji, s svetlo procesijo: v zelene brezove gaje po ulicah, vi praznični meščani; po belih potih med visoko klasje žit, vi vedrozdravi seljani.

V solncu pojdete, veselo za Kristom, ki blagoslavlja . . .

Na čelu današnjega »Vrtca«, zadnjega v tem šolskem letu, vidite lik presvetega Srca Gospodovega. Tudi ta praznik obhajamo v mesecu solнца in rož, praznik Srca, ki je utripalo v ljubezni že v borni zibeli, ki je krvavelo pod ostrino sulice in ki je v mukah križanja molilo: Oče, odpusti jim . . .

Ali poznaš še kaj, kar bi bilo na svetu vredno gorkejšega češčenja in globlje ljubezni, kot je to Srce Boga človeka, ki je vse ljubilo, vse pretrpelo, vse odpustilo?

To Srce ljubezni terja od tebe ljubezen, ljubezen zase in za vse stvari in bitja božja. In kar sem ti zapisal pred dvema leti v pozdrav in posvetilo, to ti kličem danes v slovo:

Bog je ljubezen, in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem . . .

Hotel sem nekda, da bi bil vrtnar tvoje duše, otrok moj! Hotel sem, ker je bila in bo moja iskrena želja, vdana prošnja, da bi plaval nad teboj, kakor nekoč na bregovih Jordana, vedno glas od zgoraj:

Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam svoje dopadenje!

A. Žužek.